

KUMMA JUTTU

Vuodenvaihteen jälkeen on taas julkistettu suuri joukko yritysten tulostietoja tai ennakkotietoja niistä. Suurimmalla innolla odotettiin Nokian, Ericssonin yms. tietoja. Ne tulivat. Ei mitään uutta länsirintamalta. Yksi kannatti, muut ei. Asiaan liittyen mm. me maanmittarit odotamme mielenkiinnolla sitä päivää, kun paikkatiedot lyövät itsensä kunnolla läpi mobiileihin päätelaitteisiin. Eipä vain tunnu onnistuvan millään. Mikä ihme tässä nyt oikein mättää. Onko se verkkopaikannuksen tarkkuus, aineistojen puute, laitevalmistajien intressi vai mikä? Varmaa on, että yksiselitteistä vastausta tähän kysymykseen ei saada. Miettiessään moista ongelmaa on jarrumies ruvennut huomaamaan mielenkiintoisia kytkentöjä, joita ei näin iäkkäämpi henkilö heti ole tullut ajatelleeksi. Eräs mysteerio näin maanmittarin kannalta katsottuna liittyy paikantamisen tekniikkaan. Olisi voinut kuvitella, että suuret laitevalmistajat, kuten em. Nokia ja Ericsson valtavine miljardien eurojen kehityspanostensa puitteissa, olisivat lähteneet kehittämään loistavia GPS-paikannusta hyödyntäviä laitteita, joita olisi katvealueilla tuettu muilla tekniikoilla. Vaan eivätpä lähteneet. Vain pikkuinen Benefon uskalsi ja lähti suurten odotusten kera. Ja kuinkas sitten kävikään. Vaikeuksia on sen jälkeen piisannut. Lukuja Benefon Esc:n myynnistä ei ole juuri annettu, mikä varmuudella nyky maailmassa tarkoittaa, että hyvin ei ole pullat uunissa. Jarrumies on Esc:tä sen verran kokeillut, että voi todeta sen hienoksi peliksi. Mustavalkoiset karttakuvat tosin eivät ole tätä päivää. Kyllä nykykäyttäjät sentään väreihin on tottunut. Kuitenkin on todettava Benefonin saaneen isoihin nähden vaatimattomilla resursseilla paljon aikaiseksi. Koko Benefonin liikevaihtohan hukkuu alan suurten kehitysatsauksissa pyörästysvirheisiin.

Miksi sitten suuret eivät tee GPS-pohjaisia ratkaisuja, vaan rakentavat verk-

koja ja paikantavat laitteet maanmittareiden vanhoilla kaavoilla käyttäen taaksepäinleikkausta yms. hienouksia, joista pitävät oikein seminaareja. Eräs syy tähän saattaa olla hyvinkin jokin muu kuin tekninen. Useimmat suuret laitevalmistajat ovat vahvoja myöskin verkkobisneksessä. Operaattoreiden käyttämä verkkopaikannus taas edellyttää antenniverkostoa ja kuten hyvin tiedämme, mitä tiheämpi verkko, sen tarkempi paikannus ja kalliimpi verkon toimitus. Tämä taas tarkoittaa, että operaattoreiden – jotka tilaavat verkot, jotka laitetoimittajat heille toimittavat – ja laitetoimittajien edut käyvät tässä tapauksessa varsin hyvin yhteen. Yhteistä hyötyä saadaan tällöin paitsi markkinoiden hallinnassa myös tuote- ja menetelmäkehityksessä. Tämä tulee hyvin esille esimerkiksi ns. kolmannen polven tekniikan kehittämisessä, jossa em. tahot voivat synkronoida tuoteistuksen ja verkkojen valmistuksen. Kolmannen sukupolven laitteet vaativat verkon uudistamista ja tämä on kallista puuhaa alkaen toimiluvista. Kalliit luvat ja tekniset investoinnit ovat panneet rahoillaan ennen niin pröystäilleet operaattorit lähes polvilleen, kuten me Suomessa hyvin tiedämme. Kaikkia operaattoreita ei maailmalla omista pääosin valtio, kuten meillä. No mistä apu. Läheltä. Laitevalmistajilta. Nokia on Vuoden aikana kaksinkertaistanut lainoitusensa verkko-operaattoreille. Tässä kassassa Nokia on toiminut kilpailijoitaan jonkin verran maltillisemmin. Onneksi. Onneksi siksi, että operaattoreiden toiminnan rahoittaminen on aina riski. Riski voi joskus toteutua, kuten olemme saaneet viime aikoina todeta esim. Nokian ja Motorolan kohdalla Turkissa.

Jarrumies ei voi amatöörinä olla kummastelematta tällaista pelikenttää ja vielä siitä huolimatta uskoa, että kilpailu on avointa ja vapaata sekä sen lisäksi operaattorit ja laitevalmistajat toisistaan riippumattomia. Mikäli vielä pohditaan sitä teoreettista mahdollisuutta, että em.

yhteistyötä tapahtuisi, on tästä osapuolille sekin hyöty, että markkinoita ja niille tulevia palveluita voidaan helposti kontrolloida ja erityisesti pitää huoli siitä, että rahavirrat jatkossakin niin palveluiden kuin paikantamisenkin osalta kulkevat operaattoreiden kautta ja valvonnessa. Varma seuraus tästä on myöskin se, että palveluiden tarjoajat tulevat saamaan rahansa vasta sitten, kun operaattoreiden talous on kunnossa. Vasta tämän jälkeen ovat vuorossa sisällön tuottajat. Näin tämä ravintoketju mennee ainakin amatöörin silmissä. Sisällön tuottajien kannattaisikin ehkä laajentaa näkökenttää ja koettaa kalastaa niillä vesillä, joissa ei olla niin riippuvaisia operaattoreiden verkoista. Taitaa vaan olla näiltäkin vesiltä parhaat katiskan paikat jo varattu. Suomessa lienee sekä palveluiden että sisällön tuottajien edessä vielä pitkään kovin kaita polku, ellei jostain alan yrittäjille avaudu kuin ihmeen kautta viennin valtatie. Suomen viisimiljoonainen kansa ei mobiilipalveluilla suurta joukkoa palvelun ja sisällön tuottajia elätä, vaikka kaikille jaettaisiin kommunikaattorit ihan ilmaiseksi.

Sen verran ovat laitevalmistajat ja operaattorit antaneet asiassa periksi huomattuaan, ettei koko Tellusta voi täyttää mastoilla, että ovat alkaneet puhua hybriditekniikasta, jossa GPS tukee verkkopaikannusta. Tällaisia laitteita lienee jo tulossakin pikapuoliin. Tämä myönnytys oli sikäli helppo tehdä, että suuri osa liikenteestä ei enää nykyisin monista syistä johtuen voi tapahtua muutoin kuin kiinteän verkon kautta. Vakavaa vaihtoehtoa ei ole. Aivan lopuksi jarrumies haluaa todeta ymmärtävänsä tämän artikkelin spekulatiivisuuden ja todeta ei uskovansa mihinkään globaaleihin salaliittoihin. Onpahan vain käynyt niin, että pari toimialaa on löytänyt toisensa ja pyrkivät ulosmittaamaan hyödyt. Ja me kuluttajathan maksamme mielellämme, eikö niin.